

Моја Милена

Већ и осмој години заљубио сам се у Милену.Ишли смо у исто одељење.Становала је близу центра, а ја подалеко од ње.Кад пођем у школу, идем преко стране, викнем:

-Милена, хајдемо! Време је!

Она истрчи пред кућу, за њом и млађа сестра Рада, и довикне ми:

-Сачекај да узмем торбу!

И нас двоје одемо у школу.Тако из дана у дан.Вели она једном:

-Знаш ли шта је јуче баба рекао мами?

-Шта?

-Каже:“ Не знам Зоро, овај што сваког дана преко шора зове Милену- нешто ми је сумљив.Никада не омане.Сваког је дана ту пред полазак у школу. Како се не догоди да иде другом улицом?Нису ту чиста посла.“

А мама му вели: „Та мани се ћорава посла! То су деца.Нека их, нек се друже.Па у истом су разреду побогу.“

Али и на другој страни је примећено да сам увек поред ње.

Почели су школу да ми се ругају: «Момак и девојка печена кокошка!»

Ја сам се на такву врсту повика љутио, али било ми је на неки начин и драго,јер ето...

Милена је увек жестоко протестовала. Сва би се заруменила од једа. Чак су ме Анђелко и Андрија притискивали да признам да сам заљубљен - ја сам то одбијао. Међутим, почео сам о свему да размишљам. Прво,она је најлепша, добра је, хоће са мном да се дружи... ако је то љубав,онда сам ја заљубљен у њу признао сам себи.

Једног петка поподне требало је да ми дође рођак из града, Михаило, мој вршњак. Неколико пута годишње долазио нам је у госте.Добро смо се слагали.Чекао сам га на аутобуској станици.Када је стигао, било је лепо обучен: сако,панталоне, бела кошуља са краватом,ципеле...Прави мали господин.

Рекох му да треба да прођемо поред Миленине куће и да она има лепушкасту сестру Раду.

-Значи ли то да је та Милена твоја девојка, па ми ти сада препоручиш да ја обратим пажњу на њену сестру?- испалио је као из топа.

Како је могао тако брзо да ме провали!?

Али, човече,зар ти мислиш њу да освојиш тако обучен? У тим сељачким чакширама, у штрикову од домаће вуне, са натикачима на ногама? Неће то баш тако лако ићи,

колико се ја разумем у девојчице.

Ма не брини. Обучен сам овако зато што је радни дан.Тако сам ишао у школу.

Када треба,упицаним се ја, баш као ти сада. Зна то Милена!

Међутим, она и ја смо само другови, из истог одељења.

Осећао сам неку топлоту у образима,али сам његову претпоставку -да сам баш много заинтересован за Милену-благо негирао.Ником нисам смео да признам,па ни њему.

Код куће су се гости обрадовали, поседели смо, мало се одморили и договорили да одемо до парка. Тамо се свако вече окупљају млади. То је корзо, шетња и дружење.

Непогрешиво сам га водио према Милениној кући. Опет сам је дозивао с преке стране улице. Није се појавила. У том се на капији покаже њена бака Јула.

- Пређи преко! Не могу да се дерем преко шора!

Када смо пришли, рече:

Отишле су под ватренку да једу роштиљ! После ће на плац.

- Добро бако! Хвала!

Одосмо даље.

- Шта рече ова баба? Ништа је нисам разумео. Који је то језик?

- Па наш! Рекла се да су Милена и Рада отишла до парног млина да тамо тресу, једу махуне дивљег рогача, гледича а после ће у парк.

- Откуда ти знаш те називе?

- Показивао нам је то дрвеће наш учитељ Хаднађев и говорио да можемо слободно да исисавамо густе сок из дебље, меке ивице гледичеве махуне. Има слаткокиiselкасти укус. Није лоше.

Стигли смо до парка и тамо је већ било више групаца. Неки су стајали, други шетали.

Милена и Рада су стајале са Стојаном и Живком, дечацима старијим од мене четири-пет година. Осећао сам се нелагодно. Шта да кажем брату?

Мували смо се ту и ја сам пазио да не прођемо поред њих.

- Па добро, где су те сестре: твоја Милена и моја Рада? - рекао је Михаило, посебно наглашавајући «моја» и «твоја».

- Ма, ено их тамо, са оном двојицом. Кикоћу се. Вероватно ме још није видела.

- Хајде да прођемо поред њих! - рече.

Прошли смо два пута и - ништа. Када смо трећи пут пролазили рекао сам само:

- Милена! - и подигао руку.

Осврнула се видно изненађена, потом као да се љутнула, окренула и наставила разговор.

- Милена! - рекао сам мало тише, чак некако болећљиво и скоро Молећивим гласом.

Нагло се окренула, дошла до корак до нас и сасула ми у лице:

- Зар не видиш да сам заузета!?!

Михаило ме је нагло повукао за руку и ошамућеног одвео до прве клупе.

- Освести се, човече! Она не хаје за тебе! Тако ти је то са девојчицама.

Увек гледају оне старије.

Петар Жебељан